

[Justitsministeren.]

frem med de Foranstaltninger, der skulde træffes, at det ikke var nødvendigt at oprette disse for det offentlige forholdsvis dyre Seksualklinikker, saa ser jeg ingen Grund til at gøre det, men som jeg sagde ved anden Behandling: man har talt og talt om Forholdsregler til Fordel for Ungdommen i Aartier, ja, i Aarhundreder, men man har aldrig gjort noget effektivt eller alvorligt for at oplyse Ungdommen om det maaske alvorligste Spørgsmaal, den senere staar over for. I den Situation vil jeg derfor have den Sikkerhed, at der herigennem i hvert Fald kan skaffes en Udvej, om det ikke sker ad andre Veje.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Victor Pürschel: Den højtærede Justitsminister sagde, at han havde ikke offentliggjort denne Udtalelse — det var et Held, at Ministeren tilføjede, det ingen Skade var til, at den var blevet offentliggjort, thi det maatte enhver kunne forudse, at den vilde blive.

En Benaadning indeholder principielt ingen Underkendelse af Dommens Strafudmaaling, og den bør ikke gøre det. Benaadningsinstitutionen skal netop holdes fri af, at Benaadningen paa nogen Maade fortolkes som en Kritik af den Dom, der er afsagt, og derfor er det ogsaa fra denne Side set principielt meget uheldigt, at Ministeren har givet denne Begrundelse, der oven i Købet, som jeg sagde før, aldeles ikke var nødvendig for at naa Resultatet eller for at underbygge det paa fuldkommen fyldestgørende Maade. Jeg har set mange Benaadningsresolutioner, men har aldrig set nogen med en saadan Motivering, og det vilde interessere mig, om den højtærede Minister vilde oplyse, om der tidligere fra Justitsministeriet ham bekendt er udgaaet et Benaadningsafslag med en tilsvarende Begrundelse.

Formanden: Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit har Ordet for en kort Bemærkning.

Inger Gautier Schmit: Jeg vil gerne takke den højtærede Minister for hans Svar med Hensyn til Seksualklinikkerne. Vi fik bl. a. at vide, at det rimeligvis vilde blive temmelig kostbart for det offentlige. Det er jo altid en Oplysning, selv om den ikke er opmuntrende, navnlig ikke for

Tiden. Den svarer i øvrigt ganske til det, jeg har tænkt mig, thi hvis man virkelig forestiller sig, at det skal være dygtige Læger og specielt uddannede Sygeplejersker, der skal varetage Konsultationen paa disse Seksualklinikker, ved vi jo, med Lægetakster og hvad dermed følger, at det bliver meget klækkelige Udgifter, vi kommer op paa, og da det rimeligvis bliver et Faatal, der kommer til at betale noget selv, ved vi paa Forhaand, at den store Udgift for det offentlige er det mest sikre ved disse Klinikker.

Jeg vil ogsaa takke for den Udtalelse, der kom bagefter, hvor Ministeren sagde: Hvis der virkelig bliver oprettet mange Hjælpeforanstaltninger igennem privat Initiativ, ser jeg ingen Grund til ogsaa at oprette Klinikkerne! Det var da en forbausende Udtalelse; jeg glæder mig selvfølgelig over den, men den forbløffer mig lidt. Naar man staar over for at gennemføre en Lovparagraf, der gør det til en Pligt for Amterne inden for et vist Aaremaal at faa disse Klinikker oprettet, forbløffer det mig noget, at Ministeren egentlig udtrykker et stille Haab om, at man alligevel ikke behøver at oprette saadanne Klinikker. Jeg takker for Udtalelsen, idet jeg heri ser en Linie, nemlig den, at det private Initiativ kan faa Luft under Vingerne og derved overflødiggøre Klinikkerne. Her vil jeg minde Ministeren om § 1 i vort Forslag, hvor vi foreslaar positiv Understøttelse af Mødrehjælpsinstitutionerne allerede nu. Det var da altid en Begyndelse, og jeg beklager, at Ministeren ikke kunde slutte sig til det Forslag.

Justitsministeren (Steincke): Jeg kan give det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel Ret i, at en Benaadning principielt ikke bør indeholde nogen Kritik af en Dom, men i Praksis vil den ofte komme til at gøre det, hvad det ærede Medlem ogsaa er klar over. Naar det ærede Medlem spørger mig, om jeg nogen Sinde har udskrevet en Meddelelse om en Benaadning med en tilsvarende Begrundelse, saa tror jeg, jeg kan sige nej. I Hundreder af Tilfælde har jeg sendt Meddelelse ud om Benaadning; jeg tror, jeg aldrig har gjort det med en tilsvarende Begrundelse, men jeg har heller ikke staaet over for nogen Dom, der var mig saa fuldkommen ubegribelig, efter at jeg havde læst Akterne i Sagen. Man vil dertil sige: Hvorfor blev den saa ikke appelleret? Det blev den jo ikke, som det ærede Medlem ved, netop af Hensyn til den Mand, som søgte om Benaadning, til hans ganske særlige Forhold.